

**Diputació
Barcelona**

Institut del Teatre

**PROVES D'ACCÉS A L'ESCOLA
SUPERIOR D'ART DRAMÀTIC (ESAD)
CURS ACADÈMIC 2025-2026**

ESPECIALITAT D'INTERPRETACIÓ

Material per a les propostes d'actuació

Resum dels materials:

Els aspirants hauran de presentar **dues propostes d'actuació** segons les indicacions següents:

Itinerari Text:

1. Proposta d'actuació: monòleg (en català). Annex 1.
2. Proposta d'actuació: poema (en català). Annex 2.

Itinerari Musical:

1. Proposta d'actuació: escena musical amb cançó inclosa (en català). Annex 3.
2. Proposta d'actuació: monòleg (en català). Annex 1.

Itinerari Físic/Visual:

1. Proposta d'actuació físic/visual. Annex 4.
2. Proposta d'actuació: monòleg. Annex 1.

ANNEX 1 MONÒLEGS

1. *Submergir-se en l'aigua*, d'Helena Tornero. Textos a part. Arola editors. CINC. Gloriós estiu. **THOMAS**. Pàgines 33 – 35.
2. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller. Les millors obres de la literatura universal, segle XX. Ed. 62. Traducció de Mireia Llinàs. **BIFF**. Pàgines 223 – 225.
3. *Don Juan o El convidat de pedra*, de Molière. Dins de Set comèdies i un ballet. Col·lecció A tot vent. Ed. Proa. Traducció de Miquel Desclot. **ESGANARELL**. Pàgines 219 – 220.
4. *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov. Teatre complet, vol. II. Institut del Teatre. Traducció de Nina Avrova i Joan Casas. **LOPAKHIN**. Pàgines 454 – 455.
5. *La cuina*, d'Arnold Wesker. Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. 62 Traducció Jordi Arbonés. **PAUL**. Pàgines 75 – 76.
6. *Hamlet*, de W. Shakespeare. Ed. Quaderns Crema. Traducció de Joan Sellent. **HAMLET**. Pàgines 133 – 134.
7. *Follia d'amor*, de Sam Shepard. Els llibres de l'Escorpí. Teatre / El Galliner. Versió en català de Josep Costa. **MAY**. Pàgines 57 – 58.
8. *Tots Ocells*, de W. Mouawad. Edicions del Periscopi. Trad. Cristina Genebat. **WAHIDA**. Pàgines 18 – 19.
9. *Paradís oblidat*, de David Plana. Edicions Proa/TNC. **DONA**. Pàgines 66 – 67.
10. *Medea*, d'Eurípides. Col·lecció La Quimera. Ed. Irina. Traducció de Joan Alberich. **MEDEA**. Pàgines 44 – 46.
11. *L'hostalera*, de Carlo Goldoni. Ed. Institut del Teatre. Traducció de Núria Furió i Sergi Belbel. **MIRANDOLINA**. Pàgines 25 – 26.
12. *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà. Col·lecció La butxaca. Edicions 62. **ÀGATA**. Pàgina 148.

1. *Submergir-se en l'aigua*, d'Helena Tornero. Textos a part. Arola editors. CINC. Gloriós estiu. **THOMAS**. Pàgines 33 – 35.

THOMAS, *davant del públic*.

THOMAS: Avui m'he llevat i de sobte era estiu. He tornat a tancar els ulls per si de cas era un malson. Molt millor un malson. Mil vegades millor. Però no. No és un malson. És estiu. Merda. Calor, sol, suor i tota la pesca. Adéu als núvols negres. Adéu a la neu. Aquest any l'hivern ha estat molt curt. La primavera, ni l'hem vista i pam!, ja el tenim aquí: l'estiu. L'estiu escanya l'hivern i el deixa allà, «sepultat al fons de l'oceà»¹. A la gent li ha faltat temps per a sortir al carrer mig despullada. Tots cap al balcó, cap al carrer, sobre la gespa, vora l'aigua. L'important és parar al sol. Deixar veure al món sencer el màxim de parts nues possible. Les parelletes, fins ara tancades a casa o als coles, envaeixen la ciutat amb els seus petons, i els seus ulls de pàmfil. No suportó anar pel carrer un diumenge d'estiu. Tot són parelletes agafades de la mà. Em posen malalt. Tot són homes i dones lluint la roba d'estiu, comprada per catàleg, quan encara hi havia neu, especialment per aquest dia estiuenc.

Cossos perfectes depilats, aprimats, operats. No els suportó. Els mataria d'un a un. Com a les pelis d'en Tarantino. Pum. Un tret. I un altre. I un altre. I un altre. Pum. Pum. Pum. Pum. (*Riu.*) Quin fill de puta, en Tarantino. M'agraden les pelis d'en Tarantino. Fan que matar sembli una cosa fàcil. Abans de les pelis d'en Tarantino, si un *tio*, com ara jo, deia una cosa com el que jo acabo de dir ara fa un moment, tothom s'esgarrifava. Imagina't: «Els mataria un a un.» (*Pausa.*) Home, la frase és forta. «Aquest paio és un assassí en potència!» Haurien dit en sentir-me. Ara no. Des de les pelis del Tarantino, les coses són diferents. Dius «I l'escena aquella on la tia li fot el cap contra la porta i li esclafa a cops? Oi que és una passada?» I els altres et miren i diuen: «Hòstia, sí quina passada!» I ruen i quedes com un *tio guai*, un *tio* amb cultura. Un *tio* amb cultura cinematogràfica, perquè has vist les pelis de Tarantino i estàs al dia. (*Pausa.*) A mi m'agrada molt el cinema. M'hi passo hores. Seus allà, a les fosques, i t'expliquen una història. I tu et transformes en el personatge que vols de la història. És com fer màgia, però millor, perquè si les coses se't giren a la pel·lícula, no et passa mai res. S'obren les llums i tu tornes a ser tu i no et falta ni et sobra res. Encara que t'hagin pegat, robat o matat, encara que t'hagi deixat la *novia* o t'hagin *fortut* fora de la feina o el teu pare sigui un alcohòlic o estiguis condemnat a mort o t'hagin ferit a la Segona Guerra Mundial. És una pel·lícula i tot s'acaba quan s'obren els llums. S'acaba el somni o el malson i tu ets lliure d'aixecar-te i sortir al carrer. Ho has viscut, però tu eres a fora. Encara que després surtis a fora i sigui estiu, la merda de l'estiu. I et trobis gent pels carrers, gent per les places, gent estirada a la gespa dels parcs i a les terrasses dels bars. I vinga a riure i vinga a ensenyar els dits que surten de les sandàlies, les cuixes que surten dels pantalons curts, els braços que surten de la samarreta, els pits que surten de l'escot. Tot a fora. El melic, la cara, el cul, el... No suportó l'estiu.

¹ W. Shakespeare, «Ricard II», Acte I, Escena I

2. *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller. Les millors obres de la literatura universal, segle XX. Ed. 62. Traducció de Mireia Llinàs. **BIFF**. Pàgines 223 – 225.

BIFF:

Vaig passar-me sis o set anys després del batxillerat intentant obrir-me un camí. Supervisor comercial, viatjant, negocis d'una mena o d'una altra. És una manera miserable de viure. Agafar aquell metro cada dia, al matí, a l'estiu, amb aquella calor. Dedicar-te tota la vida a fer inventaris, a fer trucades telefòniques, a comprar o a vendre. Sacrificar-te cinquanta setmanes a l'any, total per dues setmanes de vacances, quan el que realment vols és estar a l'aire lliure sense camisa. Però, després de tot... així és com un home construeix el seu futur.

HAPPY:

T'ho passes bé treballant en una granja? Et sents satisfet, allà?

BIFF:

(Cada vegada més trasbalsat.) Hap, he fet vint o trenta feines diferents des del dia que vaig anar-me'n de casa, abans de la guerra, i sempre acaba igual. Me n'he adonat fa poc. A Nebraska, quan pasturava bestiar, a les Dakotes, a Arizona, i ara a Texas. És per això que he tornat a casa, suposo, perquè me n'he adonat. A la granja on treballo ara és primavera, saps? Tenen uns quinze poltres acabats de néixer. No hi ha res més inspirador... més bonic que veure una euga amb un poltre acabat de néixer. I ara fa fresca allà baix. A Texas fa fresca i és primavera. Sempre que la primavera arriba allà on jo sóc, de cop i volta em ve una sensació de dir: Déu meu, no estic fent res! Què cony faig portant cavalls amunt i avall per vint-i-vuit dòlars la setmana! Tinc trenta-quatre anys, hauria d'estar construint el meu futur. És aleshores quan torno a casa corrents. I ara, sóc aquí, i no sé què fer de mi mateix. *(Després d'una pausa.)* Sempre m'he proposat no desaprofitar la vida i cada vegada que torno sé que l'única cosa que he fet ha estat desaprofitar la vida.

HAPPY:

Ets un poeta, saps, Biff? Ets... un idealista.

BIFF:

No, estic fet un embolic enorme. Potser m'hauria hagut de casar. Potser hauria de ficar-me en alguna cosa. Potser aquest és el meu problema. Sóc com un nen. No estic casat, no tinc cap negoci, sóc... sóc com un nen. Et sents satisfet tu, Hap? Tu has tingut molt èxit, no? Estàs satisfet?

3. *Don Juan o El convidat de pedra*, de Molière. Dins de Set comèdies i un ballet. Col·lecció A tot vent. Ed. Proa. Traducció de Miquel Desclot. **ESGANARELL**. Pàgines 219 – 220.

ESGANARELL

Doncs a mi no em costa pas tant de comprendre-ho. I si coneguessis el murri, també tu trobaries que això és cosa molt fàcil per ell. Ei, jo no dic que hagi canviat de sentiments respecte a Dona Elvira, que d'això encara no en tinc la certesa: tu ja saps que em va manar que sortís abans que ell, i que d'ençà que ha arribat no m'ha dit ni ase ni bèstia; però, per precaució, et faré saber, *inter nos*, que Don Juan, el meu amo, és el miserable més gran que la terra hagi mai aguantat, un foll, un gos, un diable, un turc, un heretge, que no creu en el Cel, ni en Déu, ni en sants, ni en bruixes, que passa per aquesta vida com una autèntica bèstia bruta, com un garrí d'Epicur, com un Sardanàpal de debò, que fa el sord a totes les amonestacions cristianes que li puguin fer i que té per un munt de ximpleries tot el que nosaltres creiem. Tu dius que s'ha casat amb la teva mestressa, i jo et dic que, per la seva passió, hauria fet encara més, i que juntament amb ella s'hauria també casat amb tu, amb el seu gos i amb el seu gat. A ell un casament li costa ben poc d'emparaular: no fa servir altre parany per fer caure les dones; és un casador a tort i a dret, ell. Senyora, senyoreta, burgesa o pagesa, no n'hi ha mai cap que li sembli massa crua o massa cuita, i si et digués el nom de totes les dones amb qui s'ha casat no acabaríem ni aquest vespre. Veig que et sorprèn, això que et dic, i que canvies de color. Doncs això només és un esbós del personatge, i creu que per acabar-ne el retrat em caldrien unes quantes pinzellades més. N'hi ha prou amb dir que la ira del Cel algun dia el castigarà, i que més em valdria servir el dimoni que no pas a ell, i que m'obliga a veure tants horrors que jo ja voldria que fos qui sap on. Però un gran senyor malvat és una cosa terrible; li haig de ser fidel, mal que em pesi: en mi, la por fa l'ofici del zel, em frena els sentiments, i ben sovint m'obliga a aplaudir allò que la meva ànima detesta. Mira, ara justament ve a passejar per aquest palau: separem-nos. Però, escolta: t'he fet aquesta confiança amb tota la franquesa, i a la millor he estat una mica massa bocamoll. Ara bé, tingues present que si n'arribés ni una bufada a les seves orelles, jo cridaria ben fort que tu has mentit per la gola.

4. *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov. Teatre complet, vol. II. Institut del Teatre. Traducció de Nina Avrova i Joan Casas. **LOPAKHIN**. Pàgines 454 – 455.

LOPAKHIN

Jo, l'he comprat! Un moment, senyors, sisplau, tot se'm confon al cap, no puc parlar... (*Riu.*) Vam arribar a la subhasta, i en Derigànov ja hi era. En Leonid Andrèitx només portava quinze mil rubles, i en Derigànov, a més del deute, en va oferir d'entrada trenta mil. Veient com anaven les coses jo li vaig plantar cara i en vaig oferir quaranta. Ell quaranta-cinc. Jo cinquanta-cinc. Ell anava pujant de cinc en cinc, i jo de deu en deu... I així es va acabar. A més del deute, he arribat fins als noranta, i he rematat. Ara el jardí dels cirerers és meu! Meu! (*Riu fort.*) Déu del cel, el jardí dels cirerers és meu! Diguin-me que estic borratxo, que m'he tornat boig, que tot això ho estic somiant... (*Pica de peus.*) No riguin de mi! Si el meu pare i el meu avi s'alcessin de les seves tombes i veiessin aquest cas, com aquell Iermolai seu que havien apallissat, aquell Iermolai incult, que a l'hivern corria descalç, com aquell mateix Iermolai ha comprat una finca que és la cosa més bonica que hi ha sota la capa del cel... He comprat la finca on l'avi i el pare van ser esclaus, on no els deixaven entrar ni a la cuina. Dec estar dormint; tot això no és més que un somni, una aparença i prou... És el fruit de la seva imaginació, senyors, cobert per la foscor de la incertesa... (*Recull les claus amb un somriure tendre.*) Ha llançat les claus. Vol demostrar que ja no és la mestressa... (*Fa dringar les claus.*) Doncs tant se val.

Se sent l'orquestra que afina.

Ei, músics, toqueu, us vull sentir! Veniu tots a veure com en Iermolai Lopakhin clavarà un bon cop de destral al jardí dels cirerers, com cauran els arbres! Construïrem les cases d'estiu, i els nostres néts i besnéts veuran aquí una nova vida... Que soni la música!

La música sona. LIUBOV ANDRÈIEVNA es deixa caure a la cadira i plora amargament.

(*Amb to de retret:*) Per què, per què no em va escoltar? Pobreta meva, estimada meva, ara ja no hi ha res a fer. (*Amb llàgrimes als ulls:*) Oh, que tot això passi ben de pressa! Que la nostra vida desgraciada i sense solta canviï ben aviat d'alguna manera.

Què passa? Música, que soni més clara! Que tot sigui tal com jo desitjo! (*Amb ironia:*) Aquí tenim el nou terratinent, el propietari del jardí dels cirerers! (*Ensopega sense voler amb una tauleta i va de poc que no fa caure els canelobres.*) Ho puc pagar tot!

5. *La cuina*, d'Arnold Wesker. Els llibres de l'Escorpí. Teatre. El Galliner. Ed. Traducció Jordi Arbonés. **PAUL**. Pàgines 75 – 76.

PAUL:

Mira, t'explicaré una cosa. Estic d'acord amb Dimitri, jo també; quan el món és tot ple de cuines, no hi trobes més que porcs... Escolta el que et diré. A la porta del costat, al costat d'on jo visc, hi ha un conductor d'autobús. Va venir d' Hoxton, té la meva edat, casat i amb dos marrechs. Em diu bon dia, jo li pregunto com està, i regalo caramel·lets als seus nanos. En això consisteixen les nostres relacions. No sé per què, sembla que li faci por enraonar massa, sabeu? Déu no vulgui que mai li hagués de demanar un favor. O sigui que mai no ens demanem res l'un a l'altre. Llavors arriba un dia que els empleats d'autobús van a la vaga. Dura cinc setmanes, la vaga, i cada matí quan me'l trobo li dic: "Endavant, ànim company, que guanyareu!" Cada matí li dic paraules d'encoratjament; li dic que comprenc la seva causa. M'haig de llevar més d'hora per poder anar a treballar, però no em fa res. Som veïns. Tots dos som treballadors, i ell està satisfet. Més endavant, un diumenge, hi ha una marxa en favor de la pau. Jo no crec que serveixin de gran cosa, però hi vaig, perquè en aquest món cal que un home demostrï que pot dir-hi la seva. L'endemà em ve a trobar i em diu, fixa-t'hi bé ara en això, ve i em pregunta: "Que vas anar a la marxa per la pau d'ahir?" I jo li contesto: Doncs sí que hi vaig anar. Llavors ell se'm tomba de cara i em diu, "Saps què? Els haurien hagut de tirar una bomba al mig i carregar-se'ls tots!" Llàstima.", diu, "que portessin tantes criatures entremig, perquè haurien d'haver-los tirat una bomba i carregar-se'ls tots!" I saps per què estava tan enrabiat, l'home? Doncs perquè la marxa havia aturat el trànsit, i els autobusos no podien anar tan de pressa! Bé, jo no pretenc pas que em digués que jo tenia raó, no pretenc pas que estigués d'acord amb el que jo havia fet, sinó que el que m'esperava és que no s'aturés un moment a pensar: "Aquest home em va animar en la meva causa, per tant podria ser, només podria ser, que també hi hagués alguna cosa justa en la seva, de causa. N'hi parlaré!" Doncs no! Com que els autobusos es van haver d'esperar, que tirin una bomba i es carreguin tots aquells imbècils! I hauríeu d'haver vist quin odi tenia als ulls, talment com si jo hagués assassinat el seu fill. La seva mirada era com la d'un animal. I la tragèdia és aquesta... que hi ha una paret, una paret altíssima entre jo i milions de persones com ell. I penso que... on s'acabarà? Què s'hi pot fer? I miro al meu voltant, la cuina, les fàbriques, el cony d'edificis enormes pujant amb aquest munt d'oficines i tota la gent que hi ha a dins, i penso Senyor! Penso Senyor, Senyor, Senyor! Estic d'acord amb tu, Peter... potser ens hauríem de llevar un dia i trobar que tot plegat ha desaparegut. Però llavors penso: hauria de deixar de fer pastissos, jo? I l'obrer de les fàbriques hauria de deixar de fer trens i automòbils? I el minaire hauria de

deixar el carbó allà on és? (*Pausa*) Contesta. Dóna'm una resposta, au. Digues quin somni tens, tu.

6. *Hamlet*, de W. Shakespeare. Ed. Quaderns Crema. Traducció de Joan Sellent.
HAMLET. Pàgines 133 – 134.

HAMLET

Ser o no ser, aquest és el dilema:

¿és més noble sofrir calladament

les fletxes i els embats d'una Fortuna indigna,

o alçar-se en armes contra un mar d'adversitats

i eliminar-les combatent? Morir, dormir: res més...

I si dormint s'esborren tots els mals del cor

i els mil estigmes naturals heretats per la carn,

¿quin desenllaç pot ser més desitjat?

Morir, dormir... dormir... i potser somiar...

Sí, aquest és l'obstacle: no saber

quins somnis acompanyaran el son etern,

un cop alliberats d'aquesta pell mortal,

és el que ens frena i fa que concedim

tan llarga vida a les calamitats.

¿Per què aguantem, si no, l'escarni d'aquests temps,

el jou dels opressors, el greuge dels superbs,

l'amor burlat, la lentitud de la justícia,

l'orgull de qui té un càrrec o el desdeny

dels ineptes pel mèrit pacient,

quan un mateix pot liquidar els seus comptes

amb una simple daga? ¿Qui arrossegaria

el pes d'aquest bagatge tan feixuc

tota una vida de suors i planys,

si no fos que el temor d'alguna cosa

més enllà de la mort, aquell país inexplorat del qual

no torna mai cap viatger, confon la voluntat

i fa que preferim patir mals coneguts

a fugir cap a uns altres que desconeixem?

I així la consciència ens fa covards a tots,

els colors naturals del nostre impuls

empal·lideixen sota l'ombra de la reflexió,

i empreses de gran pes i gran volada

per aquesta raó desvien el seu curs, i perden

el nom d'accions... Però silenci...

La bella Ofèlia!... Nimfa, en les teves oracions

recorda tots els meus pecats.

7. *Follia d'amor*, de Sam Shepard. Els llibres de l'Escorpí. Teatre / El Galliner. Versió en català de Josep Costa. **MAY**. Pàgines 57 – 58.

MAY:

Vols que acabi la història per tu, Eddie? Eh? Vols que acabi aquesta història? *(Pausa mentre MARTIN es torna a asseure.)* Veuràs, la meva mare... la bonica pèl-roja de la caseta blanca amb la vela vermella, estava desesperadament enamorada del pare. Oi, Eddie? Això es podia dir només veient-la. Li ho podies veure als ulls. Estava obsessionada per ell, fins al punt que no en podia estar separada ni un sol segon. Anava darrera d'ell de ciutat en ciutat. Seguint les petites pistes que deixava: una postal o el nom d'un motel en una capsa de llumins. *(A MARTIN.)* Mai no li va deixar ni un número de telèfon ni una adreça ni cap altra cosa, perquè la meva mare era el seu secret, ho entens? El va perseguir durant anys i ell tractava de mantenir-la a distància, perquè com més a prop fossin aquelles dues vides separades, aquelles dues dones separades i aquells dos nens separats, més nerviós es posava. Li feia pànic que aquelles dues vides coneguessin l'existència de l'altra i se'l mengessin sencer. Que el seu secret l'escanyés. Però finalment ella el va trobar. El va enxampar per un senzill procés d'eliminació. Recordo el dia que vam descobrir la ciutat. Ella treia espurnes. «És aquí!», deia sense parar. «Aquest és el lloc!» Tot el seu cos tremolava mentre creuàvem els carrers buscant la seva casa. M'estrenyia la mà amb tanta força que vaig pensar que em trencaria els dits. Tenia molta por de trobar-lo casualment pel carrer, perquè sabia que estava traspassant els límits. Sabia que estava en zona prohibida, però no ho podia evitar. Vam caminar tot el dia per aquella ciutat de pagerols. Tot el dia. Vam anar a cada barri, vam mirar a través de les finestres obertes cada estúpida família, fins que per fi el vam trobar.

(Descansa.)

Era just l'hora de sopar i tots estaven asseguts a la taula i menjaven pollastre. Érem molt a prop de la finestra. Podíem veure el que menjaven. Podíem sentir les seves veus, però no enteníem el que deien. L'Eddie i la seva mare parlaven, però el pare no deia res, no va dir ni una paraula.

8. *Tots Ocells*, de W. Mouawad. Edicions del Periscopi. Trad. Cristina Genebat. **WAHIDA**. Pàgines 18 – 19.

EITAN:

A veure, dic això així però ara no voldria que es pensés que vull lligar...

WAHIDA:

No, no m'ho penso en absolut, però parlant del big-bang, a Harlem, a la cantonada del carrer 122 amb Lennox, hi acaben d'obrir un bar de copes que també és pastisseria. Es diu This Is the End. La música és genial i els dònuts espectaculars. Llavors vas dir alguna cosa sobre la llum, de la seva velocitat i la corba del temps, però no vaig entendre res de tan fort com em batejava el cor a les orelles. Ens vam aixecar, vas tombar la cadira, el senyor Wayne Jon Jackson es va enfadar i vam sortir rient. Jo ja no sabia com caminar, com creure'm el que estava passant. Quin regal. Almenys hauré sentit això un cop a la vida. És més fort que tot, Eitan, el cor m'explota. Tu i jo. Com acceptar que sigui només l'atzar? De què depèn una trobada? Un llibre, un dònut, un genocidi de fa tres quarts de segle. I si això i si allò i si i si i si i si i si i si i si i si i tu i jo no ens hauríem conegut. I el big-bang no hauria servit per res? És possible, això? Eitan, l'univers es divideix a cada *i sí*. Tu m'ho has repetit tantes vegades. Ens oblidem que en aquest moment hi ha altres universos on tu i jo no ens hem conegut mai. Si això és cert, llavors avui no sé entre jo i jo quina de les dues és més desgraciada. Una pena espera pacientment la seva hora. I l'hora ha arribat. Però m'estimo més ser una pedra que aquesta altra jo per qui tu no seràs mai res. Vam baixar els grans esglaons de la biblioteca en el fred glacial de l'hivern i era una excusa per enganxar-nos l'un a l'altre. Felicitat a la deriva. Oblidant-ho tot, els estudis, Nova York, la resta del món convertida en figuració. No demanàvem res i se'ns estava donant tot. L'or de la vida. La fusió quan, fent l'amor, et sentia tremolar, a punt de plorar i et deia: «Eitan, Eitan, què passa? Què tens?». I tu: «no és res, amor meu, és la màgia per a qui no creia en la màgia.» I ara? On és la màgia? He obert la finestra de la teva habitació. La nit és tan dolça que es diria que l'aire és pur i que tot és com abans, però de què serveix si tu no et despertes? No sé com fer-ho per avisar els teus pares, he anat a veure aquesta dona, la senyora Kimhi, la teva àvia, i li he dit: «l'Eitan és una de les víctimes de l'atemptat», m'ha tancat la porta als nassos. Ja no entenc res. Eitan! Torna... No t'amoïnis, les nostres esbroncades, les nostres baralles... Se me'n fot, Eitan, se me'n fot, però torna, em sents? Que em sents?

9. *Paradís oblidat*, de David Plana. Edicions Proa/TNC. **DONA**. Pàgines 66 – 67.

DONA: M'estàs confonent una altra vegada, pare!

HOME: Què dius?

DONA:

Que sóc la teva filla! La teva filla, la teva filla, la teva filla, la teva filla! Em sents? I que t'he hagut d'acceptar a casa meva perquè no podies quedar-te més a l'hospital i perquè no tenies on caure mort. I que ara t'hauré de cuidar: cada dia t'hauré de portar el menjar i rentar-te la roba i donar-te conversa, cada dia de la teva vida, fins que et moris tu o em mori jo... Entenc que estigués malalt i que les coses t'hagin anat molt malament, però jo, pare, també estic malalta i les coses m'han anat encara pitjor. I tu tens bona part de culpa de la merda de vida que he hagut de viure. Podies haver fet moltes coses per mi i no has fet res. Molt bé. Ara t'he de cuidar. Molt bé. Però deixa'm en pau, no em torturis, no m'emprenyis perquè sóc capaç de foradar la porta i passar-te el menjar per una finestreta si em fas venir més mal de cap del que ja tinc normalment. T'ha quedat clar? Mira'm bé. Fixa't en la meva cara. Memoritza la meves faccions. Sóc la teva filla. Si em vols parlar de la meva mare, si em vols demanar perdó per haver-me arruïnat la vida, si vols que recordem junts els poquíssims anys que vam passar plegats... Bé. T'escoltaré. Però si quan em mires no et recordes de qui sóc... calla, sisplau. No em diguis res. Mira'm i calla. No em parlis com si fos la teva secretària o la teva amant o la teva sòcia o algú que vas conèixer fa molt de temps... No ho facis, pare. Calla! Deu ser terrible no recordar res. Però ho sento molt, no és culpa meva. No tinc per què aguantar la teva angoixa. Pensa en el que has fet per estar així. Pensa-hi. Comença a pensar en el que has fet i potser llavors podràs sortir d'aquest abisme. *(Pausa. Se senten els crits d'uns nens que vénen del pis de sota.)* Són els meus fills, que han arribat del col·legi. Els teus néts. No t'entendreix, això?

10. *Medea*, d'Eurípides. Col·lecció La Quimera. Ed. Irina. Traducció de Joan Alberich. **MEDEA**. Pàgines 44 – 46.

MEDEA

Dones de Corint, he sortit del casalici perquè no em feu cap retret. Car jo sé que resulten superbs molts humans -els uns, els he vistos amb els meus propis ulls; altres, a través de forasters-, els quals per anar amb peus de plom han adquirit mala reputació i fama d'indiferència. De fet, la justícia no resideix en uns ulls mortals, si un, abans de conèixer a fons el cor d'un home, ja l'odia només de veure'l, sense haver-ne rebut cap ofensa. Cal que un estranger s'adapti als costums d'una ciutat i jo no alabo el ciutadà orgullós que es fa odiós als ulls dels seus conciutadans per la seva apatia. A mi, aquesta desgràcia inesperada que m'ha caigut m'ha destrossat la vida. Estic llesta i, com que he perdut la joia de viure, només desitjo la mort, amigues meves. Car el qui per a mi ho ha estat tot, prou ho sabeu, ha resultat el més malvat dels homes, sí, el meu marit.

De tots els éssers que tenen vida i intel·ligència, nosaltres, les dones, som les criatures més miserables. Per començar ens cal, amb gran dispendi de riqueses, comprar un espòs i prendre un amo del nostre cos: un mal aquest encara més dolorós que el mal. Però el risc més gran rau en això: prendre'l dolent o bo. Per a les dones no és ben vist el divorci ni els és possible repudiar el marit.¹⁷ D'altra banda, una dona que entra en lleis i costums nous cal que sigui una endevina, si no ho ha après a casa, per a saber quina és la millor manera de comportar-se amb el qui comparteix el llit. I si després d'aconseguir això amb esforç, un marit conviu amb nosaltres sense portar el jou conjugal a contracor, la nostra vida és envejable, però, si no, és preferible la mort. Un home, quan no suporta la convivència amb els de casa, surt fora i calma el disgust del seu cor anant a veure algun amic o company de la seva edat; en canvi, nosaltres necessàriament hem de tenir els ulls posats en un sol ésser. Diuen que nosaltres vivim a casa una vida exempta de perills mentre que ells combaten amb la llança. Un raonament pèssim. M'estimaria tres vegades més estar dreta a la vora d'un escut que no pas parir una sola vegada. Però el mateix discurs no va bé a tu i a mi. Tu tens aquí una ciutat, una casa del pare, una vida còmoda i la companyia dels teus amics; jo, en canvi, sóc sola, sense pàtria, injuriada per un home que em capturà com a botí d'una terra estrangera, sense mare, sense germà, sense parent que em trobés un altre ancoratge¹⁸ a recer del temporal.

17. Era difícil per a una dona demanar el divorci, ja que havia de fer personalment un seguit de tràmits per a la demanda davant l'arcont, la qual cosa no era gens ben vista per la societat. En canvi, el marit, com que tenia el dret absolut, podia repudiar la muller sense cap complicació.

18 Metàfora presa del llenguatge mariner.

11. *L'hostalera*, de Carlo Goldoni. Ed. Institut del Teatre. Traducció de Núria Furió i Sergi Belbel. **MIRANDOLINA**. Pàgines 25 – 26.

MIRANDOLINA

I ara, quines coses de dir! L'excel·lentíssim senyor Marquès de la Garreperia es casaria amb mi? Doncs si s'hi volgués casar, hi hauria un petit problema: jo no el voldria. A mi m'agrada el gall, i el farciment em sobra! Si m'hagués casat amb tots el que han dit que em volien, oh, que en tindria, de marits! Tots els que arriben a aquest hostel s'enamoren de mi, tots cauen com mosques; i molts, molts em proposen matrimoni en un tres i no res. I aquest senyor cavaller, feréstec com un ós, em tracta tan bruscamment? De tots els clients que han vingut a parar al meu hostel, aquest és el primer que no vol saber res de mi. No dic que en un batre d'ulls tots hagin de caure enamorats als meus peus, però menysprear-me així, és una cosa que em fa regirar la bilis de mala manera. És enemic de les dones? No les pot veure? Pobre imbècil! Encara no deu haver trobat la que el sàpiga posar a to. Però la trobarà. La trobarà. I vés a saber si no l'ha trobada ja. Precisament aquesta mena de mascles són els que se'm fiquen entre cella i cella. Els que em van al darrere, de seguida m'avorreixen. La noblesa no fa per a mi. La riquesa m'interessa i no m'interessa. El meu gran plaer és veure'm servida, festejada, idolatrada.

Aquesta és la meva feblesa; i la feblesa de gairebé totes les dones. Ni tan sols penso a casar-me; no necessito ningú; visc honestament, i gaudeixo de la meva llibertat. Tinc tractes amb tots ells, però no me n'enamoro mai de cap. Vull burlar-me de tots aquests amants titelles bojós d'amor, i vull fer servir totes les males arts per vèncer, abatre i fer miques aquests cors bàrbars i durs que són els nostres enemics, enemics de nosaltres, dones, que som la millor cosa que ha parit la bella mare naturalesa!

12. *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà. Col·lecció La butxaca. Edicions 62.
ÀGATA. Pàgina 148.

ÀGATA:

Ha estat...*(Canviant i a l'últim rient)* Veureu com ha estat, veureu! Doncs que al caure les dotze hores de la nit, el Baltasanet, que feia d'arboraire m'ha emprès dient-me: "Veiam, veiam, Àgata, ara que comença el teu gran dia com te llueixes amb la fitora!". Perquè avui hem pescat a l'encesa. "Que com me llueixo? Ja ho veureu ara!" Jo que m'he posat dreta a la proa, he engrapat l'eina, m'he senyat, i a mirar sota meu dintre de l'aigua. Tot era quiet; ni una manxada de vent, i el mar planer, planer que una hi caminaria per sobre. Vet aquí que al cap d'un parenostre em veig venir a la clara de l'aigua, cuejant com una senyorassa, i més contenta! Una sorella; i ras, fitora avall; i ras fitora amunt; la sorella clavada. I l'ull viu altre cop! Calleu, calleu, que ara ve un retxetó més botzo i presumit! Semblava el senyor notari de vila; i ras, enmig l'esquena, i al cove. *(Molt exaltada i festosa)* I després me veig que pugen a la llampa de l'aigua dos peixets més eixerits, que tan aviat eren de plata com d'or, l'un al costat de l'altre, amb los capets a prop, que talment semblava que festegessin i s'anessin dient coses boniques! Jo que poc a poquet he anat retirant la fitora perquè no s'espantessin els pobrissons, i em deia mirant al més xicarró: "Aquest ets tu, Àgata." I mirant-me a l'altre que semblava que fos l'home, i que fes l'ullet: "Aquest és...és..." *(Riu ella)*

Filomena: Sí, sí; qui et semblava, qui?

Àgata: L'altre? L'altre el xicot que a mi m'estimarà algun dia, vaja.

ANNEX 2

POEMES

L'aspirant pot dir el poema en la variant dialectal que vulgui. Els poemes s'han de saber de memòria. Es valorarà el treball de comprensió i connexió amb la paraula dita.

US REGALO (de Laia Noguera del llibre *Amor total*)

Us regalo tot això:

tot el que sóc, tot el que tinc.

Us regalo aquest paisatge que he estimat,
la meva llengua, el meu país.

Us regalo els meus camins, la meva espera.

Tot allò que he dit meu.

El meu cos.

El meu nom.

Us regalo els records i les promeses.

La companyia.

Els projectes comuns.

Les espurnes de saber.

Us regalo aquest estar tan dintre vostre
que us regalo el que sóc i el que tinc.

I no tinc cap por de perdre'm.

Som com l'aigua,

Siguem núvol, siguem mar,

o bosc o pedra,

Som com l'aigua.

Transparent.

Mòbil.

Flexible.

Generosa.

No hi ha cap nom ni cap cos que sigui meu.

Tot allò que em creia meu

Sempre havia estat dels altres.

Nostre.

CANÇÓ DE LA BELLA CONFIANÇA (de Clementina Arderiu del llibre *L'alta llibertat*)

A l'amat he donades
totes les claus;
jo tinc totes les seves,
i fem les paus.

Però resta una cambra
al fons del fons
on entrar no podríem
ni breus segons.
Tantes forces ocultes,
tants pensaments
allà dins són escàpols
a tots moments!

Bé seria debades
sotjar-hi un poc:
l'aldarull colpiria
més que no un roc.

Contentem-nos d'una ombra
o d'un ressò.
Que ell es dugui els seus comptes
com me'ls duc jo.

KOM (de Dolors Miquel del llibre *Aioç*)

Com més m'allunyo de mi,
més sé qui sóc.

Com més m'allunyo, més em perdo
més em recupero.

Com més me'n vai fora de mi
més endins em trobo.

Com més m'enterro en l'oblit,
més em recordo i em tinc.

Com més desconec el conegut
més m'abraço l'abisme i el buit.

Com més travesso els límits imaginats,
més espai tinc, més camins sóc.

Com més nego l'evidència de l'anàlisi
més em dibuixo, m'aparec.

Com més em travesso els límits
més m'abasto i em sorprend.

Com més em moro de mi
més em visc i més em neixo.

Com menys em tinc,
més em posseeixo.

CUCS (de Marta Pesarrodonna de llibre *A favor meu, nostre*)

Et diran que no els agraden
els llibres que tant estimes
(en realitat voldrien dir-te
que no els agraden els teus poemes,
o com respires, o el gest més innocent
o la teva mirada més simple).

T'ho diran i aconseguiran
que també tu et sentis un cuc
fent bon àpat del teu propi cadàver.

Et diran que no els agraden
les ciutats que tant estimes,
aquelles que ja són tu,
aquelles on, alguna vegada,
vas ser i vols tornar-hi
en un record inabastable.

T'ho diran i aconseguiran
que també tu odiïs llibres,
versos i carrers amb plàtans.

Et diran que no els agraden
cents de coses que, precisament,
encara pots estimar i ésser;
i t'ho diran el dia que et sentis
més esfondrada, menys capaç
d'imaginar llibres, carrers i paraules.

De Salvador Espriu del llibre *Cementiri de Sinera*, poema XXV (sense títol)

XXV

A la vora del mar. Tenia
una casa, el meu somni,
a la vora del mar.

Alta proa. Per lliures
camins d'aigua, l'esvelta
barca que jo manava.

Els ulls sabien
tot el repòs i ordre
d'una petita pàtria.

Com necessito
contar-te la basarda
que fa la pluja als vidres!
Avui cau nit de fosca
damunt la meva casa.

Les roques negres
m'atrauen a naufragi.
Captiu del càntic,
el meu esforç inútil,
qui pot guiar-me a l'alba?

Ran de la mar tenia
una casa, un lent somni.

POEMA (de Joan Brossa, del llibre *El Saltamartí*)

És cert
que no tinc diners
i és patent que la major part de
monedes són de xocolata;
però si agafeu aquest full
el doblegueu el llarg
en dos rectangles,
després en quatre,
feu llavors un plec
oblic amb els quatre
papers i el separeu
en dos gruixos,

un ocell que mourà
les ales.

obtindreu

QUASI FAULA (de Miquel Martí i Pol del llibre *Llibre de les solituds*)

Hi hagué una primavera inesperada
i la gent de la vall, rejoyenida,
cantava tot tornant a casa seva
i guarnia finestres i balcons
amb les flors acabades de collir.
L'aire era net i la passió hi creixia
amb un provocatiu entusiasme.
Algú, però, va dir que la bonança
durava massa i els afebliria;
i de seguida el recel i l'enveja
van aflorar en el gest i en les mirades.
Va durar poc, és clar, la primavera,
i ara, passats els anys, ningú no en parla.
M'esgarrifa pensar-hi. Jo vaig viure-la.

De Lluís Solà del llibre *L'arbre constant* (No té títol)

Abraçat amb cada freixe
dormo i deliro tot sol;
qui no té prou companyia
és que no sap el que vol.

A cada mà una finestra,
obro les cledes de nit.
Dins el silenci la grana,
dins la grana l'infinit.

Llanço llençol i cadira
cap als camins degollats.
Al capdavall de la via
somio amb els ulls badats.

Abraçat amb cada freixe
dormo i deliro de nit;
dins el silenci la grana,
dins la grana l'infinit.

ANNEX 3

Escena musical

Els aspirants, un cop inscrits a les proves, podran demanar tot el material a les Biblioteques de l'Institut del Teatre, facilitant el comprovant d'haver formalitzat la inscripció.

Així com ja s'indica a les bases, en l'escena musical: “*es valorarà l'habilitat per estructurar i comunicar la proposta; l'habilitat per relacionar-se amb l'espai i l'habilitat per integrar el moviment, el pensament i la veu. El monòleg i les escenes musicals s'han de dur ben memoritzats, amb una proposta escènica i en la versió catalana facilitada per l'Institut del Teatre.*”

CADA ESCENA TINDRÀ UN TEXT INTRODUCTORI que es facilitarà amb la partitura.

1. *By the sea. Prop del mar.* Sweeney Todd. Sondheim.
2. *Adelaide's Lament. Lament d'Adelaida.* Guys and Dolls. Loesser.
3. *Being Alive. Sentir-se viu.* Company. Sondheim.
4. *All I care about. Tot allò que vull.* de Chicago_F.Ebb&J.Kander
5. adaptació de Roser Batalla i Roger Peña
6. *Corner of the sky. Refugi dalt del cel.* Pippin. Schwartz.
7. *Me and the sky. Jo i el cel blau.* Come from away. Heinandsankoff.
8. *She cries. Plorant.* Songs for a new world. Jason Robert Brown.
9. *No m'estima.* Scaramouche. Guinovart.

ANNEX 4

PROPOSTES DE FÍSIC

Proposta 1. Haikus

Presentació d'una escena a partir d'un aquests haikus:

Llum a les golfes
A fora, l'ocellada/
Però hi ha el vidre.

(Tomàs Garcés)

La vella bassa
Una granota salta
El so de l'aigua.

(Basho)

Fàbriques mudes,
magatzems, tanques rudes,
filferros, homes.

(Dolors Miquel)

Bidons encesos
contra l'ocàs sóc foc pur,
foc contra vidres.

(Dolors Miquel)

Proposta 2. L'incident

Situar l'espai, personatge/s, moment. S'esdevé un incident. Constatació de l'incident. Reacció - reaccions. Quelcom ha canviat/ S'esdevé un petit incident. Constatació de l'incident. Reacció- reaccions. Quelcom ha canviat/ S'esdevé un gran incident. Constatació de l'incident. Reacció - reaccions / Repetició de la mecànica tantes vegades com es vulgui / Final obert o tancat.

Proposta 3. Un món

Presentació d'una escena a partir de la imatge d'"Un món" d'Ángeles Santos
<https://www.museoreinasofia.es/coleccion/obra/mundo>

Proposta 4. Estirat per una força exterior

Explorar físicament la premissa. I a partir del sentiment, de la situació metafòrica o del conflicte interior resultant de la investigació física, compondre escènicaament un resultat. Evitar la il·lustració o descripció figurativa de la premissa.

5. Somni de persecució

S'està tranquil·lament en algun lloc quan t'adones que algú t'espia. Intentes escapar-te, no ho aconsegueixes. Proves qualsevol manera per desfer-te de la teva ombra. La persecució va "in crescendo". Quan està a punt d'enxampar-te, et despertes: era un somni. Qualsevol mitjà de transport, qualsevol amagatall, qualsevol esdeveniment... són possibles durant la persecució.

PROPOSTES DE VISUAL

Proposta 1: La fugida

Presentació d'una escena inspirada amb el collage *Fugida* de la dadaista Hannah Höch (1889-1978).

Proposta 2: L'amagatall

Hi ha un lloc on amagar-se, lluny de la ciutat. Personificació d'elements naturals. Fragmentació del cos i coexistència de diferents formes de vida.

Imatge de Cornelia Konrads

Proposta 3: Quan tot d'una, van prendre vida

Situació dramàtica a partir dels objectes i els ingredients d'un esmorzar (tassa, plat, coberts, tetera, etc).

Proposta 4: Tempesta interior

Escena de llums i ombres projectades dins un paraigües.

Proposta 5: Situació Actor – Material

Situació dramàtica entre l'actor i el material (paper d'embalar d'1,10 x 2,00 m).